

Kniha - nejlepší přítel člověka,
 řekni mi co čteš a já ti povím kdo jsi! Kniha okno do duše
 člověka. Toto jsou svátná slova, svátných historiků - myslitelů
 spisovatelů, kteří posluzují slovenu všechen český lid, k společné
 práci a společnému cíli - věděni všem.

Venkovský člověk tím více se musí
 sebevzdělávat knihou, aby stačil člověku studovanému a měšťáckému.
 Tím snad nechce říci, že je venkovský člověk hloupý a měšťák
 chybný. To jistě ne, ale každý musí, že omnoho více příležitosti
 a možnosti má město. Venkovská země práce, přírody a
 zase práce. Víte, že je to chyba že druhá venkovská země
 má svoji duši, která je stejně bohatá i schopná jako každá
 jiná měšťácká. Vzpomeňte historie - město to se svoji
 denní přetráčkou vždy se přispůsobilo a právě to byl
 venkovský člověk, který i v těžkých dobách našeho národa
 mluvil svoji řečí - českou, hájil a sbíral české knihy,
 kterých bylo málo, proti Ferdinandovi - jezuitovi. (1625)
 Nyní již v naší době je vzdělání v nejširších ústředích,
 kteří svou ohromnou většinu národa.

Vzdělání je základem a nevyhnutnou
 podmínkou mírnějšího rozvoje hospodářského i společenského

a usilovaná péče o pozvednutí kulturní úrovně těch nejvyšších mas je jedním z hlavních úkolů doby důležitější i důležitější.

Časí otčené a dědové četli v kalendáři a žiblík a přečtené zrna brali do ruky a znovu četli, leské knihy se opíraly, ale národ žil, dýchal a - vydělával se - četl. Četl knihy, knihy, kterých ne barily, ale učily.

Dříve bylo málo knih, ale dnes již možno říci, že každá obec má svoj knihovnu, kterou otvírá svým občánům, aby se barily, vydělávali i učili.

Naše obec má také knihovnu. Za těžkých velmi těžkých podmínek, byly získány první nosky. Bylo to dobrovolným darem všech rodáků vinnické obce lydliečské i mimo obec. Dělalí se sbírky. Pomalu začaly se scházet knihy od rodáků zpět do rodné dědiny. Trvalo to dlouho než byla naplněna jedena pětina staré skříně a co teprve než byla plná skříně. To bylo r. 1919, kdy založen v naší obci vydělávací spolek „Hus“ a i kniha našla své zájmu a místo. Vše knihovna začala opravdu sloužit občánům až od r. 1926. Prvním knihovníkem byl Jos. Duchovč ép. 26. Musel mít knihy doma a jedenkrát v týdnu i doma půjčoval.

Knihovna měla 70 nosků zábavných knih našich i cizích autorů a 15 poučujících, tedy celkový stav knihovny byl 85 nosků. R. 1927 měla naše obec 236 obyvatel. Počet čtenářů byl 16 občánů. Půjčovalo se jen v zimních měsících době pracovního klidu na vesnici, za celý rok půjčil celkem 425 knih z toho 21 knih poučujících.

Príjal příspěvek 260.- Kč, ale vydáno na knihy 351.- Kč a sa
rasla knih 93.- Kč tedy škodek. Z toho vyplíná ~~neodpovědné~~
behdejších občanů o knihy, protože šlo v průměru ani ne
z knihy na občana a to mi posim povinně toje trochu
"hamba"!!

Pordeji se ryměřili knihovnici postupem
doly takto:

- knihovník Hrušo Voj. čp. 18
- pordeji - " Frant. Věchtík čp. 13.
- " - " Jan Ellinger čp. 11.
- " - " Václ. Smrč čp. 24.
- " - " J. Petáček čp. 36.
- a nyní je knihovníkem J. H. Mottl čp. 4.

Zamozřejně přet knih vznikl. Knihovna
je přemístěna v úřadovně národního výboru (MNV) Dříve
toto i starostové naši obec udržovali a schůzovali v lete.

Dnešní stav knihovny sa těch 32 let je asi tento:

- Základních našich autou i cizích je 480 svazků
- poučkových a odborových je 62 kusů
- politické literatury 65 -"
- řezných knih je asi 100 kusů

tedy celkem asi 820 svazků.

Príjemi 1x týdně - poplatek se nezbríná. Naše obec má 161
občanů a ja 38 členů i to je málo!!

- " Rodiče tě vyhnají - škola ti dá základ k udelání a
knihy tě naučí vadit život a je na tobě co budeš číst!!

J. H. Mottl
knihník.